

Luilekkerland

Ach ja, Utopia. Ik ben er één keer op vakantie geweest, paar weken gekampeerd, maar ik moet zeggen: het wordt nogal overschat. Eigenlijk is het niet meer van deze tijd. Aardige mensen hoor, daar gaat het niet om, goed eten ook, maar iets als toelating tot de Eurozone kunnen ze wel vergeten. Bestuurlijk gezien is het een rommeltje. Ze doen maar wat! Geen begroting, geen CPB-beramingen, geen ecologische hoofdstructuur, geen regels aangaande gezichtsbedekkende kleding, geen kenniseconomie, volslagen onduidelijkheid over het ontslagrecht en de woningmarkt, geen triple-A status, sterker nog, helemaal geen *rating* van Standard & Poors, en een regering is er ver te zoeken. Daar red je het niet mee. Dan kun je bij hoog en bij laag beweren dat alles in jouw land vanzelf gaat, maar daar trapt Brussel natuurlijk niet meer in. Zonder duidelijkheid over het huishoudboekje van Utopia ontstaat er onrust op de markten, stijgt de rente, trekken investeerders zich terug, en voor je het weet don-

dert de hele boel als een kaartenhuis in elkaar – want het klinkt natuurlijk wel aardig, zo'n luilekkerland waar iedereen tevreden is, maar iemand zal dat hele verhaal toch moeten financieren. En het is dus níet de bedoeling dat de hardwerkende Nederlander daar uiteindelijk voor op moet draaien. Nee, als Utopia mee wil doen in de moderne tijd zal er toch echt drastisch hervormd moeten worden. Dan moeten heilige huisjes als gratis zorg, geen bezit en algehele deugdzaamheid zonder aarzelen op de schop.

Er was een tijd dat Utopia als gidsland gold. Dat iedereen erbij wilde horen. En er zijn nog altijd politici die dromen van de dag dat hun land een Utopia zal zijn, die elke nieuwe maatregel zien als een kleine stap in de richting van die grote onhaalbare droom. Maar die verliezen het op dit moment natuurlijk hopeloos van pragmatici en boekhouders. Het is geen tijd voor vergezichten. Als een politicus tegenwoordig al een voorbeeld aanhaalt, is het vooral om te laten zien wat hij níet wil zijn. We moeten geen Griekenland worden, en geen België, en oppassen dat we geen Spanje worden. Niet zo inspirerend misschien, zo'n negatie-

ve formulering van je ambitie, maar kunt er als politicus een eind mee? Oranje wilde ook geen Spanje worden, alleraardigste carrière.

Nee, Utopia is niet van deze tijd. Geen om de Eurozone of EU te betreden mogen niet eens meedoen aan het E dat een andere reden. Het voetbal wint namelijk altijd alles, en dat is tant. Maar goed, waar ze het ook a ben: Utopia valt overal buiten. Je ho iemand lovend over spreken. Je ho maar weinig over. Niet dat ze dat i schelen – zaken als begrotingsdisci nale concurrentiepositie of rente o doen er maar weinig toe als je gel misschien zou het ons geen kwaad toe eens aan ze te denken. Want h tisch niet zo haalbaar zijn, dromen n nog: er zijn beroepen waarin het w plicht zou moeten zijn. En politicus één van.